Г е

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 103. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 3-го ЧЕРВНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 3, 1986 No. 103. VOL. XCIII.

31-ша КОНВЕНЦІЯ ПЕРЕОБРАЛА Д-РА ІВАНА ФЛИСА І ЦІЛИЙ ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ НА ЧЕРГОВУ КАДЕНЦІЮ; ПРИЗНАЧЕНО 51,000 ДОЛ. НА НАРОДНІ ЦІЛІ

ВИСЛІД ВИБОРІВ НА 31-ІЙ КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ, ЩО ЇХ ПРОГОЛОСИЛА ВИБОРЧА КОМІСІЯ У П'ЯТНИЦЮ ПО ПОЛУДНІ, 30-ГО ТРАВНЯ 1986 РОКУ:

Головний предсідник:	Іван Флис	— 197
	Йосип Лисогір	— 157
Заступник гол. предсідника:	Мирон Куропась	— 202
	Іван Телюк	— 125
Заступниця гол. предсідника:	Ґльорія Пашен	— 196
	Анна Гарас	— 142
Директор для Канади:	Павло Юзик	— 197
	Бернард Корчинський	— 105
Головний секретар:	Володимир Сохан	— 261
Головний касир:	Уляна Дячук	— 265
Головна Контрольна Комісія:		
	Нестор Олесницький	— 217
	Анатолій Дорошенко	— 194
	Іван Геврик	— 169
	Степан Гавриш	— 168
	о. Степан Біляк	— 162
	Богдан Гнатюк	— 161
	Богдан Футей	— 146
	Мирон Спольський	— 113
	Іван Винник	— 110
Головні радні:	Василь Пастушок	— 207
	Андрій Джула	— 185
	Тарас Максимович	— 176
	Леонід Філь	— 165
	Роман Татарський	— 165
	Текля Мороз	— 162
	Тарас Шмаґала	— 153
	Володимир Квас	— 151
	Евген Іванців	— 145
	Володимир Гавриляк	— 139
	Гелен Олек-Скатт	— 129
	Андрій Кейбіда	— 128
	Василь Дідюк	— 121
	Алік Худолій	— 109
	Микола Хоманчук	— 108
	Михайло Снігурович	— 86
	Михайло Сорока	— 82
	Роман Куропась	— 81
	Степан Куропась	— 70
	Роман Припхан	— 69

Д-р Іван Флис

Д-р Мирон Куропась

Ґльорія Пашен

Сен. Павло Юзик

Володимир Сохан

Уляна Дячук

Дітройт. — 31-ша Конвенція Українського Народного Союзу, яка радила тут на протязі п'ятьох днів, починаючи, від понеділка, 26-го травня, закінчилася виборами Головного Уряду на чергову чотирирічну каденцію та виасиґнуванням 51.000 дол. на народні цілі.

У висліді виборів у п'ятницю Конвенція переобрала д-ра Івана Флиса і цілий Головний Екзекутивний Комітет, зробивши лише одну зміну в складі Головної Контрольної Комісії та дві серед 14-ох головних радних. І так до Контрольної Комісії увійшов колишній головний організатор Степан Гавриш, здобувши 168 голосів, а предсідник конвенції Леонід Філь з 165 голосами і Алік Худолій із 109 стали головними радними.

Проф. д-р Богдан Гнатюк, колишній головний контролер, і колишня головна радна Анна Гарас, яка тим разом кандидувала на становище заступниці головного предсідника, не були вибрані, але після виборів, на пропзоицію Контрольної Комісії були вибрані на почесних членів Головного Уряду.

Ще у передвиборах головний касир Уляна Дячук, не маючи противника, була переобрана через аклямацію. У виборах вона отримала найбільше число голосів — 265. Без противника до виборів став також головний секретар Володимир Сохан, бо у п'ятницю вранці, другий кандидат, інж. Михайло Шпонтак, який у передвиборах був отримав 38 голосів, зрезигнував зі своєї кандидатури. В. Сохан, який також був обраний через аклямацію, у виборах отримав 261 голос, друге найбільше число після У. Дячук.

Не зважаючи на те, що сен. Павло Юзик на міг взяти участи в цій Конвенції з уваги на його участь у нарадах порляменту НАТО, був переобраний на становище директора для Канади, здобуваючи 197 голосів, а його противник, Бернард Корчинський, здобув 105 голосів.

Найбільше голосів серед головних радних здобув популярний чемпіон-організатор Василь Пастушок — 207. Серед головних контролерів найбільше голосів одержав адв. Нестор Олесницький — 217, а за ним — інж. Анатолій Дорошенко (194), мґр Іван Геврик (169), С. Гавриш (168) і о. протопресвітер Степан Біляк. У виборах на пост заступника головного предсідника д-р Мирон Куропась переміг проф. Івана Телюка відношенням голосів 202 — 125.

Безпосередньо перед виборами у п'ятницю вранці відбулася досить бурхлива сесія у зв'язку з кандидатурою Йосипа Лисогора на становище головного предсідника. Цю справу розглядала день раніше Контрольна Комісія і рішила, що згідно з точкою 43а статуту, що її прийняла попередня Конвенція у Рочестері, Н.Й., почесні члени не мають права кандидувати на будь-які пости в Головному Уряді УНСоюзу. Це щераз підтвердив в імені Контрольної Комісії адв. Н. Олесницький, зреферувавши далеґатам щераз в подробицях цілу справу попередньої і теперішньої кандидатури Й. Лисогора. У свою чергу Й. Лисогір заявив, що він ніколи не уважав себе почесним членом Головного Уряду, а в нарадах брав участь тільки тому, що його до тих нарад запрошувано. Вкінці Контрольна Комісія запропонувала, щоб це тим разом Конвенція дозволила Й. Лисогорові кандидувати, взявши до уваги його заяву. У виборах Й. Лисогір отримав 157 голосів і програв до д-ра І. Флиса, який отримав 197 голосів.

Як уже інформовано, переведенням передвиборів і виборів займалася 14-членна Виборча Комісія, вибрана Конвенцією, на чолі з

(Продовження на ст. 3)

ПРИВАТНА ТЕЛЕФОНІЧНА компанія Ем-Сі-Ай повідомила, що починаючи з 1-го липня ц.р. знизить ціни на телефонічні розмови своїх відборців, щоб в цей спосіб успішно конкурувати із іншими того роду телефонічними компаніями, які проголошують зниження цін на розмови.

МЕЙОР МІСТА НЮ ЙОРКУ Едвард Кач заплянував окремі приміщення для бездомних мешканців Ню Йорку, які є ще при тому умово хворі або є наркоманами чи алькоголіками. На це є запропонований бюджет у висоті 82 мільйонів.

В ПОЛЬЩІ ЛІКВІДУЮТЬ ДИСИДЕНТСЬКИЙ РУХ

Варшава, Польща. — Польська поліція з наказу міністерства внутрішніх справ, первела численні арешти серед колишніх провідних членів вільної робітничої профспілки „Солідарність" і, як кажуть політичні спостерігачі і західні кореспонденти у Варшаві, режим Войцєха Ярузельского взагалі розправляється з дисидентським рухом в Польській Народній Республіці, заохочений арештом Збіґнєва Буяка, одного з лідерів „Солідарности", який скривався перед арештом понад чотири роки.

Офіційні речники польського уряду не подали докладних інформацій щодо арешту З. Буяка і не виявили в яких обставинах поліції вдалося заарештувати пошукуваного. Вони тільки заявили, що він і його спільники „намагалися повалити теперішній уряд і підірвати престиж комуністичної системи в Польщі".

Джерала близькі до „Солідарности" натомість повідомили, що поліція, зглядно працівники державної служби безпеки, попали на слід Буяка у Варшаві в суботу, 31-го травня. На помешканні з Буяком був також Конрад Бєліньскі, 37-річний математик, якого поліція також тимчасово притримала до вияснення його співучасти у скриванні втікача від судової справедливости. Того самого дня поліція арештувала також Еву Кулік, письменницю і авторку багатьох статтей в обороні „Солідарности".

У Ґданьску Лєх Валенса, колишній лідер вільної робітничої профспілки, обороняв З. Буяка на мінітінґу робітників, які у числі кілька тисяч зібралися, щоб з „перших уст" почути про справу свого колишнього товарища. Валенса заявив, що офіційна влада розглядає арешт Буяка, як велике досягнення, а властиво жадного досягнення немає, а може навпаки, хвиля арештів може знову зактивізувати робітників і противників теперішнього режиму до чергового спротиву.

Подібні оборонні акції відбулися в Ченстохові, Кракові та багатьох інших, зокрема великих містах. Яцек Курoнь на одному зібранні заявив, що арешти і терор режиму не зупинить нашої праці, бо на місце заарештованих прийдуть інші люди, які будуть продовжувати розпочате діло".

Західні дипломати інформують, що режим має в пляні взагалі зліквідувати дисидентський рух в Польщі і що арешт Буяка і кількох інших активістів є тільки початком широкої хвилі тиску уряду на політичних опонентів.

У СВІТІ

МОСКВА ПОГОДИЛАСЯ дозволити американським вченим з приватних інституцій обсервувати підземні нуклеарні випробовування в Совєтському Союзі з умовою, що Вашінґтон погодиться допустити державних вчених перевіряти подібні тести в ЗСА. Приватний договір у цій справі підписано у Москві совєтською Академією наук і американською приватною установою — Радою охорони природних ресурсів, осідок якої знаходиться у Ню Йорку.

ТЕЛЕВІЗІЙНА КОМПАНІЯ Сі-Бі-Ес повідомила що Франція заплатить Іранові один більйон долярів за звільнення чотирьох телевізійних репортерів, захоплених в Лівані два місяці тому. Звільнення цих чотирьох французів очікується в найближчі дні. Міністер оборони Сирії Мустафа Тлас, який в ці дні був у Парижі, сказав, що справою звільнення французьких закладників займається безпосередньо президент Сирії Гафез Ассад. За словами М. Тласа, переговори між сирійцями і групами, що захопили закладників, відбувалися в Дамаску. Однак він не сказав, з якими терористичними організаціями провадили переговори сирійці. Міністер оборони Сирії сказав також, що французькі закладники вже могли б бути на волі, але їх звільнення було відкладене у зв'язку з американським налетом на Лівію і погрозами ЗСА на адресу Сирії.

В'ЄТНАМСЬКА АРТИЛЕРІЯ обстріляла табір камбоджійських біженців, розміщений на території Таїлянду поблизу таїляндсько-камбоджійського кордону. 14 біженців були вбиті, біля 20 поранені. Речник „Червоного Хреста", який повідомив про жертви, сказав репортерам, що в'єтнамська артилерія час від часу обстрілює розміщені в Таїлянді табори камбоджійських біженців, але він не може пригадати такого сильного обстрілу, як цей.

В АМЕРИЦІ

В БОСТОНІ ОСКАРЖУЮТЬ тепер восьмеро осіб за участь у терористичних атаках на терені ЗСА. Перед судом стане п'ять мужчин і три жінки, які виконали 19 бомбових атак або спроб таких, десять нападів на банки, дві спроби убивства і одне вбивство.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН критикував демократів, що їхні рекомендації щодо зміни торговельних законів значно погірщили економію країни. Він закинув демократам, що вони зайняті політикою у році виборів, хочуть провести „самовбивчий закон", який спричиниться до того, що мільйони мешканців можуть втратити працю.

В АНГЛІЇ ПАНУЄ ВЕЛИКЕ занепокоєння щодо зменшення числа американських туристів в часі цьогорічного літа у зв'язку з терористичними атаками і нуклеарною катастрофою в Україні. Як досі виказують подорожні бюра, число відвідуючих є на 20 до 70 відсотків менше ніж минулого року. Зокрема зменшилося число відвідуючих. Лондон. Це буде мати великий вплив на екомоміку Англії, яка хоче туристами і припливом долярів врятувати завмираючу там індустрію.

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА в ЗСА стоїть перед критичним браком священиків і монахинь, причиною чого є зменшення числа молодих людей, які б хотіли бути священиками, або монахинями. Пересічний вік священиків є тепер 62-63 роки, а монахинь 54-55. Обраховують, що невдовзі буде на 2,5 до 3,5 більйонів менше осіб духовного стану в цілій країні.

ЗДОРОВ'Я НАСЕЛЕННЯ В ЗСА є загрожене випарами діоксини, які видістаються з літаків. Діоксина та подібні хемічні складники, видістаються також із великих пальників сміття, яких ніхто не перевіряє. Це ствердила у своєму звіті Американська Академія Наук.

КІЛЬКІСТЬ ЖЕРТВ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ ЗБІЛЬШУЄТЬСЯ

Москва. — Виступаючи в Кельні на з'їзді міжнародної організації „Лікарі за відвернення нуклеарної війни", співголовою якої він є, засту...к міністра охорони здоров'я СССР Євгеній Чазов повідомив, що кількість померлих в результаті катастрофи в Чорнобилі досягла 21. Однак американський доктор Роберт Ґейл, який тепер знову вернувся до Москви, сказав, що загинуло вже 23 особи.

Виступаючи в Кельні на пресовій конференції, Є. Чазов повідомив, що 210 осіб все ще перебувають в лікарнях, з яких 30 знаходиться в тяжкому стані. Він зауважив, що катастрофа вимагала надзвичайних зусиль медичних працівників — троє медиків на кожного евакованого з 30-кілометрової зони навколо реактора. Чазов зробив з цього висновок, що на випадок нуклеарної війни медецина буде безсилою допомогти жертвам, кількість яких буде набагато більшою, ніж у Чорнобилі.

На закритому засіданні з'їзду в Кельні Чазов повідомив також, що померло 11 осіб з 19, яким був перещеплений кістковий мозок. Доктор Ґейл заявив, що якщо половина пацієнтів, яким зроблена трансплянтація,буде жити, то це можна вважати великим осягом. „Люди вмирають кожний день", — додав він. Ґейл заявив кореспондентові ЮПІ, що 59 пацієнтів перебувають в тяжкому стані, а 14 з них в дуже тяжкому. За його даними, протягом першої доби після катастрофи совєтські лікарі обстежили тисячу осіб і відправили в три московські шпиталі 300 осіб з найбільшою радіяцією. Ґейл також сказав, що совєтські власті дозволили йому поїхати в Чорнобиль для вивчення ситуації на місці.

У середу, 28-го травня, пресове агентство „Новини" передало інтерв'ю з головним лікарем 6-ої московської лікарні Ангеліною Гуськовою, яка сказала, що з 1,000 осіб, обстежених зразу ж після катастрофи, було вибрано 100, які були в найбільш тяжкому стані, і відправлено в московські шпиталі. Однак в четвер, 29-го травня газета „Ізвєстія" цитувала А. Гуськову, яка тепер заявила, що медична бригада, яка прибула в Чорнобиль 26-го квітня, крім обстеження 1,000 осіб взяла аналізи ще в 1,000. Не всі з них потребували лікування, зауважила Гуськова. Доктор Ґейл погодився, що кількість обстежених не означає, що під час катастрофи потерпіло 1,000 осіб. Однак він ще раз підкреслив: „Ми вже знаємо і заявляли, що із-за того, що вони зазнали радіяції, десятки тисяч людей будуть потребувати лікарського нагляду до кінця свого життя".

В КАНАДСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ

Посол Олександер Кіндій

Оттава (С. Яворський). — Олександер Кіндій є послом консервативної партії до Палати Громад федерального парляменту з виборчої округи Калґарі Іст, провінції Альберта. Цю округу репрезентував в попередньому парляменті Іван Кушнір, також українського походження, який помер несподівано в 1984 році. Здобувши посольський мандат 4-го вересня 1984 року, Кіндій переміг у виборах сильного кандидата ліберальної партії Род Сайкса, колишнього популярного мейора міста Калґарі.

Олександер Кіндій народився в Західній Україні в 1930 році. До Канади він приїхав з родиною в 1949 році. По приїзді 19-літній Олександер почав працювати на залізниці, а одночасно почав студіювати на Лявальському університеті в місті Квебек. Він там успішно закінчив медичні студії в 1956 році, отримавши диплом доктора. Протягом наступних 20 років д-р Кіндій працював лікарем в Монтреалі і Шербруку, провінція Квебек.

В 1976 році після приходу до влади в провінції сепаратистської партії Квебекуа Олександер Кіндій вирішив покинути провінцію Квебек і переїхати до Західньої Канади, до Калґарі. Тут він відкрив медичну канцелярію і активно включився у громадську і політичну діяльність. Він бере участь в праці Комітету Українців Канади і Товариства Українських Професіоналістів і Підприємців. Д-р Кіндій також активно включився у працю консервативної партії і успішно керує виборчою кампанією Івана Кушніра, свого попередника до Палати Громад.

За півтора року праці у федеральному парляменті д-р Кіндій проявив себе здібним бесідником, компетентним дискутантом і щирим оборонцем української громади, спеціяльно в ділянці людських прав. Він був членом парляментарної делеґації на конференції знавців по питанню людських прав, яка відбувалась в Оттаві минулого року та на якій він виступав в обороні переслідуваних українських патріотів в країнах комуністичного бльоку. Посол Кіндій є членом парляментарних комісій, які розглядають державну закордонну політику, політику національної оборони правосуддя і політику багатокультурности.

Посол Кіндій гостро засудив рішення Комісії Дешена користуватися совєтськими джерелами в своїх досліджуваннях нацистських воєнних злочинців в Канаді. На нарадах парляментарної Студійної Групи

(Продовження на ст. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00 UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертється тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Старші віком чи пак „сеньйори"

У „Свободі" ч. 101 з 30-го травня ц.р. ціла третя сторінка присвячена „Сеньйорам Українського Народного Союзу". У трьох статтях поважних, відомих і розумних громадян сказано багато цікавого й мудрого. На тій сторінці „Свободи", спеціяльно підкреслено зв'язок українських сеньйорів з Українським Народним Союзом. Проте поза старшими віком мужчинами і жінками УНСоюзу, існує в загальному проблема старшого віку і заторкнув її у своїй статті д-р Олег Волянський, лікар, поклавши в своїх заввагах натиск на здоровну сторінку і назвав прізвища шістьох осіб у віці понад 70 років, які увійшли у всесвітню історію. Додаймо до них одно прізвище: Сократа, що його вважають за наймудрішу людину в історії людства м.і. за те, що він сказав „знаю, що нічого не знаю". Його засудили на кару смерти за „поганий вплив на молодь" і відкинення пропозиції про „покаяння" та будь-який компроміс, і він помер на 71-му році життя. Але тут же можна (чи треба) згадати про тих молодих чи розмірно молодих людей, які зміняли курс історії, бо проблема старости найтісніше пов'язана з проблемою молодости. І тут, мабуть, на найпершому місці треба назвати Ісуса Христа, який помер на хресті на 33-му році життя. Александер Великий створив свою імперію на 21-му році життя, Наполеон прикоротив Велику Французьку Революцію, проголосивши себе першим консулом на 27-му році життя, Моцарт концертував як малолітній хлопчина. Очевидно — Христос був Богочоловіком і рівняти Його із смертниками не можна, а інші були геніями. Але ніякий нарід не складається з геніїв, тільки — за окресленням Миколи Шлемкевича — з „порядних" осіб, з тієї пересічі, яка творить тверді підвалини життя і творчости колективу.

УНСоюз виявив турботливість за своїх членів старшого віку. Не можна цього сказати про цілу українську громаду й не можна цього сказати про американські державні власті. Жалюгідним є, що найбільша у діяспорі українська громада, якою є українці в ЗСА, не мають на всьому велетенському терені між двома океанами ні одного такого дому для старших і хворих людей, як Дім Івана Франка у Торонто в Канаді. Фактом також є, що старші хворі люди, які за своїм станом здоров'я у злуці з невідрадними родинними відносинами не всилі довше жити у себе, дома, приватно, а потребують такого приміщення, як „старечі доми" чи пак „нирсінґ гомс" — можуть дістатися туди тільки після страшенно трудних старань на кошт стейту, а зрештою мусять платити буквально 1,500 дол місячно, на що можуть дозволити собі тільки мільйонери.

Проблема старости тісно пов'язана з проблемою молодости. Для нас, українців, це проблема особливо болюча.

Реальна дійсність така, що немає такого мудреця між нами, який міг би з чистою совістю і глибоким переконанням сказати, як виглядатиме українська громада, коли відійде геть теперішня ґенерація „сеньйорів" і прийде на зміну ґенерація молодша. Очевидно, українське життя плистиме надалі творчим і конструктивним річищем, але з цілком іншими методами, у цілком іншому вигляді. Ми є свідками, як молоді люди проявляють подивугідний ентузіязм у боротьбі за національно-громадські права наших земляків в Україні, у тій Україні, яку бачать хіба тільки як туристи. Вони мають сантимент до батьківщини своїх батьків. Але в масі тримаються осторонь громадського життя. Винуваті у цьому може самі теперішні старші керівники громадського життя, але досвід показує, що мало є таких молодих людей обох статтей, які самі включались би в те наше життя. Зокрема сумно представляється майбутність української преси. Будуть видавці, бо й УНСоюз та інші Союзи і різні політичні середовища захочуть мати свої органи. Але проблема двомовних редакторів і двомовних авторів — вже тепер тривожить старших віком діячів преси.

Тому проблема передачі всіх ділянок, а вже зокрема української преси з рук сеньйорів у руки молодшого покоління і заохота цього покоління до ведення нашого культурного і громадського життя повинна бути однією із найважливіших до обговорення проблем під час зустрічі сеньйорів УНСоюзу, що саме розпочалися на оселі Союзівки.

Михайло Ільків

СУЧАСНІ ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ ЗСА

Мірилом до визначення господарського прогресу є все те, що на протязі певного часу осягнено. Якщо господарство поширюється, продукція зростає, то все добре. Фактом залишається те, що гуртова продукція зростає ЗСА в кількох останніх роках зростала, ціни на товари були стабільні, безробіття зменшилося, інфляція низька, відсоткова стопа спадає, і ціна на біржах значно піднеслися. У кількох минулих місяцях доляр знизився у відношенні до закордонної валюти, з метою збалянсувати грошову різницю, і більше зактивізувати міжнародну торгівлю. Але не зважаючи на згадані сторони в економіці є ще інші важливі проблеми.

Сучасні проблеми, що домінують в економічному розвитку країни, — це монетарні справи і федеральний дефіцит. Над цими питаннями дискутують в клюбах, зібраннях, журналах, пресі, телевізії, радіо. Важливі вони не тільки в ЗСА, але і поза їхніми кордонами, тому що дальший господарський розвиток в країні і за кордоном залежатиме від належної відповіди на ці проблеми. Обидві справи взаємно переплітаються. Ці проблеми були предметом нарад конференції промислових демократій, що від 4-го до 6-го травня 1986 року в Токіо. Учасниками нарад були: ЗСА, Великобританія, Франція, Італія, Канада, Німеччина і Японія. Вислідом нарад була однозгідність учасників у всіх справах порядку нарад.

Рішення Центрального Банку знизити відсоткову стопу — із сім і пів до сім відсотків — не було одностороннє. Подібне зниження відсотків мало місце в інших промислових країнах, а саме в Японії і Німеччині. Причиною зниження відсотків за кордоном було те, що, мовляв, господарський поступ у тих країнах не є задовольняючий. Головно в Европі, де безробіття рівняється біля 10 відсотків. Господарська ситуація у Японії не ліпша, хоч там безробіття дещо менше. Ціллю зниження відсоткової стопи було улегшити кредит, і дати можливість іншим країнам брати участь у міжнародній торгівлі, щоб в той спосіб збільшити її оборотність. Для ЗСА це означало збільшення закордонних ринків їхніми виробами, продажа яких мала б зменшити дефіцит.

Кілька місяців проминуло як доляр почав спадати на вартості, але дотепер це не зменшило дефіциту. Все таки треба сподіватися, що пороблені фінансові зміни в ЗСА і закордоном матимуть вплив на зменшення дефіциту. Якщо так станеться, і дефіцит буде зменшуватися, тоді з того повинні скористати промислові продуценти, збільшуючи їхні вироби. Зменшення відсоткової стопи було також конечним у наслідок деяких непевностей, що характеризують економіку. Наприклад, безробіття зросло до 7.3 відсотка, продажа авт зменшилася, платні робітників зменшилися на один відсоток, а це все загально сповільнило закуп на 4 відсотки.

Не зважаючи на тих кілька від'ємних сторін ув економіці, закуп домів збільшився із-за доступного низьковідсоткового кредиту. Банки мають досить готівки на уділювання позичок. Ціни на товари — стабільні, а в деяких випадках знижуються. Дальший господарський поступ залежить також від ціни на нафту, яку широко вживається у синтетичній промисловості. Однак найбільшою перешкодою у господарському поступі є таки дефіцит, тому що Уряд мусить позичати гроші і сплачувати заборгованість.

Вправді Уряд хоче зменшити дефіцит коштом зменшення адміністраційних видаткувань. Але зменшення дефіциту грошовими бюджетовими удогідненнями вимагає довшого періоду часу, поки воно не віддзеркалиться у господарському розвитку. Не звертаючи на це уваги Уряд робить заходи, щоб у наступних кількох роках дефіцит зменшити. Це може статися тільки тоді, коли економіка країни буде добре просперувати. В часі рецесії бюджетові видатки звичайно збільшуються. Тому Конгрес ЗСА прийняв резолюцію, щоб коло 1991 року виеелемінувати дефіцит. Це може статися через знижені відсотки на кредит, обмеження видатків у бюджеті та інші засоби, які Уряд пробує застовувати. Коли те все взяти разом, то це повинно б зменшити дефіцит на приблизно 165 більйонів долярів у 1990 році.

Безперечно — це тільки проєкт, який треба зреалізувати. Якщо економіка уздоровлення, із показником пересічно в році рівнятиметься три і піввідсотка, то відтепер до 1991 року це причиниться до збалянсування бюджету. Це було б великим досягненням теперішньої Адміністрації. Усі показники потверджують, що економіка не матиме перешкод і буде продовжувати розвиватися. З того можна зробити висновок, хоч вправді досить оптимістичний, що господарський зріст буде продовжуватися, і тим самим причиниться у великій мірі до збалянсування дефіцитного бюджету ЗСА.

Іван Боднарук

ТРАГІЧНА ДОЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ

На еміграції зацікавлення українською книжкою з кожним днем маліє і заникає. Правда, існують ще тут і там гуртки книголюбів, трапляються ще й читачі, та їх, на жаль, не так то багато. Навіть наші інтеліґенти мають свої стандартні викрути, щоб виправдати свій брак зацікавлення книжкою. Починаючи від стандартного „браку часу", перевтомою, браком грошей, а кінчаючи брехливим закидом, що рівень нашої книжки дуже низький, отже, „нема що читати". Але ми всі знаємо, що хто хоче пса вдарити, то завжди знайде бука. А є і такі мудрагелі, які кажуть: я вже це знаю, що в наших книжках пишуть.

Наші письменники з важко запрацьованих фізичною працею грошей видають книжки власним коштом і з трудношами мусять їх поширювати. А найприкріша для автора справа — це накидати людям книжку, які не цікавляться. Наші письменники не бачать відгуку, тому і втрачають охоту щонебудь писати. Збайдужніння людей до читання книжок пригашує у письменників запал до літературної праці.

А колись в Україні при куди тяжких матеріяльних обставинах існували навіть по наших селах великі бібліотеки, з яких ціле село набиралося української свідомости. Аж лячно подумати, що невідрадний стан української книжки існує на еміґрації саме тепер, коли Москва намагається зіпхнути українську мову до провінційного стану, змушує тим способом українців користуватися російською мовою, для якої нема обмежень. В наших книгарнях і бібліотеках є чимало книжок із підсовєтської України. Вони гарно видані й дуже дешеві, але з відомих причин не можемо з них користати. За українську книжку ведемо боротьбу тут, у діяспорі, ведуть її наші земляки в поневоленій Україні.

Також на чужині ситуація української книжки є трагічна.

Куди поглянь — народ
мертвий,
Темні ростуть його діти,
Бо не мають, не читають
Рідних книжок для освіти.

Хто любить книжку, той ніколи не втратить вірного приятеля, мудрого дорадника бесідника, найбільшого потішителя в кожнім часі. Сказав колись Тома Масарик: „Книжка — це людина; більше того, вона не тільки людина, але й найкращий приятель. Добра книжка-це найкращий наш приятель, особливо під час вакаційного відпочинку.

Коли хліб конечний до фізичного існування і без нього ніяк не можна обійтися, то книжка є подібною поживою в духовому розумінні. Досі ані хліба, ані книжки нічим не далося заступити. „Чудною і неприродною здається нам письменна людина, що живе без книжки! — сказав Т. Шевченко. Книжка це не тільки розвага та культурний відпочинок після праці, але вона містить також у собі все людське знання та весь досвід, що їх людство здобуло від початку свого існування.

Книжка відіграє величезну ролю у вихованні молодого покоління. Вона є неоціненим помічником кожного виховника, кожного батька й матері, кожного вчителя і провідника. Бачимо це досконало в інших народів, які будують величаві палати — біліотеки для переховування книжок, які розуміють їх вартість та вміють і хочуть із них користати. Фінів підтримував на дусі образ, який можна було бачити майже в кожній фінляндській хаті: орел, що намагається вирвати жінці з руки книжку. Орел — це символ царату, жінка — це Фінляндія.

Книжка поширює наші обрії, подає нам правду, заохочує нас до добра, ушляхетнює наше серце. Фінляндія — це одна з найкультурніших і найбільше цивілізованих країн північної Европи. там у 1950 році було всього 9 відсотків неграмотних. Колись наш Степан Яворський так окреслив ролю книжок: Книги — сокровище і багатство паче тисяч злата і сребра дражайше.

Книга в житті повірниця
єдина,
В змаганні й боротьбі
товаришка одна:
І в радості й у нещасть
годину
Вона і сонця світ, і морська
глибина.

І як судно є мертве без
вітрила,
І як без узд, стремен коня
не повести,
Як мертва є без думки
людська сила, —
Отак без книг знання до
правд нам не дійти!

(Богдан Вістовий)

Живемо в такій важкій добі, що людина спрямовує цілі зусилля волі й розуму на знайдення полегшень. Отже, сучасна людина воліє ілюстрований журнал, як мистецьку ґалерію, часопис і фільм, ніж книжку. Між книжкою і людиною росте щораз більша пропасть. Людина втрачає потребу книжки. Одним із найсумніших явищ в українській вільній громаді в широкому світі, зокрема в американсько-українському громадянстві є нехіть до книжки. Важко зрозуміти психіку, духове наставлення українських інтелігентів, чоловіків і жінок, які не відчувають потреби брати в руки книжку, не цікавляться новими літературними появами, неначе не здають собі справи з ваги книжки для

(Закінчення на стор. 4)

Світлана Кузьменко

Світлої пам'яті Юрія Стефаника — відданого працівника для збірників „Слова"

Пройшов рік від смерти св. п. Юрія Стефаника. Відправлялися за спокій його душі Поминальні Богослужби, Панахиди, відбувалися зустрічі, на яких згадувано видатного літературознавця і есеїста, автора ряду статтей, здебільшого на літературні теми. Вшановували його пам'ять письменники, вшановували його любителі його творів.

Моя співпраця з Юрієм Стефаником почалася з перших часів існування торонтонтського відділу „Слова" в Канаді та видавання п'ятого числа збірника „Слова". Збірники редагувалися в Едмонтоні, а друкувалися в Торонто. Мій покійний чоловік (Борис Олександрів) доглядав за їх друком та всім, що було при тому потрібно (як мовна коректа тощо), щоб вони виходили у світ якомога, у досить несприятливих для цього умовах, якнайкращими, а я йому допомагала в праці. Починаючи від того часу, у нас приміщувався склад збірників призначених для Торонто і околиць. З того часу у нас почалося часте листування з Юрієм Стефаником (і Стефаниками — Юрієм і Оленою), яке не переривалося і після Борисової смерти, аж до незадовго до смерти Юрія Стефаника. Останній лист від нього прийшов у березні. На основі такого мого знайомства з Юрієм Стефаником, я хочу написати про нього кілька слів.

Юрій Стефаник був приятелем дуже багатьох, — розкинених по цілому світі, во він мав великий хист приєднувати собі приятелів і тримати їх у приятельстві, а це цілком певно тому, що він був у своїх приятелів добрим приятелем — щирим і зичливим. Крім того, що Юрій Стефаник був приятелем своїх численних приятелів, він був дуже непересічною особистістю. А, перш за все, він був дуже культурним і дуже гуманним. Цими якостями наділена і його мила ласкава дружина Олена. Юрій Стефаник був великим українським патріотом і справжнім соборником — не тільки на словах, що так часто-густо доводиться бачити навколо. Як уже згадано на початку статті, був він українським літературознавцем, автором дуже цінних есеїв і статтей про українських письменників і культурних діячів, зокрема про свого славного батька Василя Стефаника. Більшість із них увійшло в його книжку „Моїм синам, моїм приятелям", яка вийшла з друку 1981 року. Ця книжка не була в продажу, бо була призначена в подарунок тим, кому він написав своєю рукою в заголовку книжки.

Книжка „Моїм синам, моїм приятелям", з присвятою своїй дружині і своїй матері, написана талановито, цікаво, своєрідним стилем Юрія Стефаника. Вражає у цій книжці, як, зрештою, і в усьому, про кого писав Юрій Стефаник, те, — що він умів витягнути на світло з творчости чи діяльности кожного всі можливі, аж до останньої межі, наявні у ній позитивні якості. І в кожного з них він зумів помітити те, чого не помітив ніхто перед ним. Книжку „Моїм синам, моїм приятелям" Юрій Стефаник видав власним коштом і роздарував своїм приятелям, звичайно, не питаючи за неї заплати. Все ж, багато його приятелів присилало йому різні суми, хоч на часткове покриття коштів друку. Ці гроші Юрій Стефаник подарував на видавничий фонд збірників „Слова", які були йому, ніби його дітьми. Ними він піклувався дуже.

В першу чергу, він зорганізував для збірників фонди без яких поява не була б можливою взагалі; збирав для збірників матеріяли і їх відредаговував; підшукував помічників для конкретної праці, вів дуже широке листування з авторами матеріялів для збірників та зі своїми співробітниками у праці на збірниками і праці „Слова" взагалі. Сам Юрій Стефаник, у великій мірі, займався і розповсюдженням збірників, включно з тим, що часто сам їх пакував і завозив чи заносив на пошту. Юрій Стефаник був довголітнім головним редактором збірників Об'єднання Українських Письменників на Еміграції „Слово". Як ми знаємо, тільки три числа з них вийшло в Америці. Починаючи з 4-го числа, збірники стали виходити в Канаді. Перед своєю смертю Юрій Стефаник підготував до друку 11-те число. Юрій Стефаник дуже вірив у важливість збірників „Слова", мабуть, таки найбільш помітну працю „Слова" в діяспорі; вірив у те, що збірники тримають українських письменників на еміґрації, розкинених долею, майже по всій земній кулі, хоч до якоїсь міри, в духовому контакті; вірив, що важливою частиною нашої сучасности є також і наші старші письменники, незалежно від того, — пишуть вони традиційним стилем чи модерним.

Юрій Стефаник був засновником Об'єднання Українських Письменників у Канаді „Слово" і його єдиним головою до цього часу — аж до часу своєї смерти. Ніхто не знаходився, хто б міг перебрати на себе всю ту працю, яку він робив для „Слова". Ми віримо, що пам'ять про св. п. Юрія Стефаника у тих, хто його знав особисто, і в тих, хто читатиме його цінні праці тепер і в майбутньому, буде вічною.

Юрій і Лариса Лавріненко

„НА ГОРАХ В ДАЛЕКІМ КРАЮ Я БАЧУ КРАЇНУ СВОЮ"

(Спільне слово Лариси і Юрія Лавріненко, яке виголосила дочка його, Лариса, 17-го травня ц.р., в Українському Інституті Америки з нагоди вручування нагород Фундації Омеляна і Тетяни Антоновичів лавреатам Ю. Лавріненкові та Дейвидові Сондерсові).

Дуже і дуже дякую за вашу великодушну нагороду. Ця премія має для мене спеціяльне психологічне і моральне значення. Вона підіймає і заохочує мій дух іще раз до дальшої творчої праці і тим самим до життя. У теперішніх моїх умовах — це означає якесь своєрідне відродження. я опинився тепер, 50 років після сибірського заслання описаного мною у „Чорні Пузі" — знов на крайочку буття, або як то кажуть по-американськи: on the fringe of existence". Тільки цим разом я став жертвою не злодійського режиму, а спричинених мабуть ним, хвороб. Параліч, брак достатнього зору і загально захитане здоров'я не дозволяють мені займатися творчою роботою так, як колись.

Тому коли мої останні зусилля є так чудесно вшановані Фундацією Антоновичів, то деякі сумніви відпадають і довір'я у свої сили відроджуються. А ідея відродження — це „лайт-мотіф" моєї життєвої настанови.

Загально кажучи відродження — це спосіб боротьби життя проти смерти чи змертвління. Або це та кризова, напружена епоха, коли якась нація чи культура, опинившись перед загрозою знищення чи загибелі, знаходить у собі сили відхилити від себе ту смерть і загибель. Звичайно цим терміном визначають також пробудження душі, розуму, людського творчого духа і свідомости — і це те, за що я завжди воював своєю працею, а нині воюю у власному житті.

Отож із приводу вашої великодушної нагороди, дозвольте мені помріяти уголос про те, що найближче до мого серця, і в напрямку якого хочеться скеровувати дальші свої сили.

Ясно, що найглибша моя, а і також моїх сучасників, мрія — це та, щоб Україна і її культура відродилася усупереч усім кайданам, які було покладено на неї. Як періоди упадку, так і періоди відродження властиві і великим і малим націям. „Історія західньої цивілізації — це серія відроджень" — пише англійський історик Кеннет Кларк у своїй книжці „Цивілізація". Це саме можна сказати про Україну. Починаючи від старого Києва, його великої держави і культури, Україна пережила три великі руїни і три рази знаходила в собі власні сили та енергію для відродження. Ці три найголовніщі фази нашого відродження можна окреслити як: Козацька ХУІ-ХУІІ століть, Сковородинсько-Шевченківська ХУІІІ-ХІХ століть і сучасне Українське Відродження від початку ХХ століття до нашого часу включно.

Спроба совєтської Москви перетворити УССР на колонію і провінцію Москви наштовхнулась на рух підсовєтських відродженців 1920 років із гаслом Миколи Хвильового „Геть від Москви!" і „Хай живе група відродженців!", тобто група переважно письменників — членів ВАПЛІТЕ. Мій особистий контакт із тією відродженською течією почався якраз в оточенні цієї групи, коли іще 20-тилітнім студентом у Харкові я виступив перед ними в Літературному Клюбі Блакитного із доповіддю на тему „Проблема стилю". Нею я заперечив Сталінську тезу про монополь реалізму і соцреалізму моєю тезою про фактичне співіснування багатьох стилів, включно із моїм улюбленим стилем романтизму. Мою доповідь група відродженців, або активних романтиків, як їх іще тоді називали, зустріла оплесками — а НКВД тюрмою і дальшим засланням на Сибір, у Чорну Пургу.

Сталінським терором, організованим штучним голодом і народовбивством придушила Москва відродження 20-их років, і тому воно дістало назву „Розстріляне Відродження". Хоч я сам чи не перший запровадив цей термін у моїй антології літератури 20-их років, але тепер бачу, що назва „Розстріляне Відродження" при всій своїй влучності застаріла: відродження 20-их років було справді нещадно тероризовано, але зовсім убити його Москві не вдалось.

„Того лише ідеї переможуть, хто з ними вийде на ешафот і смерті в вічі скаже". Так писав Микола Куліш у п'єсі „Патетична Соната" 56 років тому. І таку силу проявили окремі відродженці різними способами... Саможертвенна смерть Хвильового — його самогубство во ім'я відродження своєї країни мало, між іншим такий сильний і великий вплив, що він став своєрідною епідемією. Її повторив нарком Микола Скрипник, як також і два російські поети: Маяковський і Єсенін.

Тридцять років після того, настанову Куліша дослівно виконав Валентин Мороз, коли вже вдруге заарештований і, стоячи перед засудом на 14 років тюрми, таборів і заслання написав статтю під назвою „Замість останнього слова". Тут він заявив судові таке (цитую):

...„Якщо ви розраховуєте, посадивши мене за грати, створити якийсь вакуум, то це не серйозно. Зрозумійте, нарешті; вакууму більше не буде". ...„Національне відродження найглибший з усіх духових процесів. Це явище багатоплянове і багатошарове, воно може появитись у тисячах форм. Ніхто не може їх передбачити і сплести такий невід, щоб охопити процес у всій його ширині. Ваші греблі міцні і надійні, але вони стоять на сухому. Весняні води просто оминули їх і найшли нове русло. Ваші шлагбавми закриті, але вони нікого не спинять, бо траси давно пролягли збоку від них. Національне відродження є процес що має практично необмежені ресурси. Бо національне почуття живе в душі кожної людини... Нові процеси на Україні (і у всьому Союзі) тільки починаються... Невже ви не розумієте, що будете мати справу з масовими суспільними тенденціями?" (кінець цитати).

У цих словах Валентин Мороз влучно визначив „Українське Відродження" — як багатовіковий великий і незнищимий історичний процес. У іншому місці цієї самої статті, Мороз підняв прапор вікових змагань Українського Відродження ось у таких словах (цитую): ...„Для нас вже стало традиційним нарікати на свою слабість. Насправді ж Україна показала унікальний приклад сили. Інші народи в наших умовах давно зникли, стали Провансом. А ми — витримали! ...Це і є основою дивовижної української твердості знаходити силу і надію в собі, бути незалежним від зовнішніх джерел і надії. Заповіт Григорія Сковороди „шукай себе в собі" знову і знову оживає в українцеві...

(Закінчення на стор. 4-ій)

Посол...

(Закінчення зі стор. 1)

по досліджуванні нацистських злочинів д-р Кіндій виступав проти необґрунтованих обвинувачень українських канадців з боку репрезентанта Сімона Візенталя.

Олександер Кіндій часто висловлює погляди, які не завжди є ідентичні з поглядами провідників його партії. Ось недавно він гостро засудив урядовий проєкт закону, який давав би гомосексуалістам рівноправність у військовій службі і в службі королівської кінної поліції. Своїм виступом проти урядового проєкту д-р Кіндій викликав сенсацію і став об'єктом чисельних коментарів в канадських газетах, журналах, на радіо і на телевізії.

Д-р Кіндій щиро зацікавлений державною політикою багатокультурности. Як член парляментарної комісії, яка слідкує за програмою багатокультурности, він підтримує урядові зусилля піднести цю програму на вищий рівень. Посол Кіндій має довір'я до теперішнього міністра, відповідального за політику багатокультурности, Отто Джелінека. З іншого боку, д-р Кіндій признає, що лишається багато роботи, щоб ці зусилля увінчалися успіхом. О. Кіндій хотів би бачити відповідального урядника в бюрі прем'єр-міністра, який мав би вплив на адміністраційні рішення уряду. Якщо б такий компетентний урядник був в бюрі прем'єр-міністра на початку його урядування, можливо справа досліджування воєнних злочинців була б трактована зовсім інакше.

Д-р Олександер Кіндій одружений з Жанною Бежен і має троє дітей. Всі діти плянують піти слідами батька і всі студіюють медицину. Хоч їх мати є франкомовна, діти розуміють українську мову і говорять по-українськи. Сам д-р Кіндій говорить плинно українською, англійською, французькою, німецькою і польською мовами.

ІНШЕ ПРІЗВИЩЕ

Подаючи телефонічне звідомлення з 31-ої Конвенції УНС, помилково подано в числі 101 „Свободи" з 30-го травня ц.р., прізвище Надія Комарницька-О'Коннор. Має бути Надія Комарницька-О'Коннелл. — Ред.

ЩЕ ПРО СТЕЙТОВІ ІСПИТИ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Ню Йорк. — Група українців, що старається про те, щоб відбулися стейтові іспити з української мови, додає до інформацій про ці іспити, які появилися на сторінках „Свободи" в дні 29-го травня 1986 року, що дирекції шкіл повинні звертатися за текстом іспитів на таку адресу:

New York State Education Dept.
Foreigh Language Bureau
Education Building
Albany N.Y. 12234

Відбулось Свячене у парафії Чесного Хреста в Асторії

Асторія, Н. Й. (В. Л-ць). — Соняшна неділя, 2-го травня ц.р., була радісним днем великої парафіяльної родини української католицької церкви Чесного Хреста. Цього дня тут у великій церковній залі відбулося багатолюдне, але майже родинне Свячене, що його кожного року влаштовує парафія під вмілим керівництвом пароха о. Христофора Войтини, ЧСВВ, та його помічника о. Григорія Хміляра, ЧСВВ, який своїми добре підібраними жартами приносить гостям багато задоволення.

Щоб Свячене було успішним під кожним оглядом, у його підготову включається цілий ряд активних осіб, які у щоденному житті є опорою пароха у його нелегкій і відповідальній праці.

У громаді діють декілька організацій, які тісно співпрацюють з церквою і підтримують її матеріяльно. Наприклад, представниця Апостольства Молитви Розалія Доляк вручила під час цієї імпрези о. парохові Х. Войтині чек на 9,800 дол. на церковні потреби. Цю велику суму грошей працьовиті жінки зібрали з розпродажу печива, кави, солодкого тощо. Також Марія Ґречин від Товариства Вервиці, передала чек на 1,000 долярів. Обидві причерковні організації, а також інші є підвалинами, на які спирається структура парафії.

Керівником свята в цьому році була довголітня секретарка парафіяльного уряду Стелла Шеман, яка представила присутнім представників організацій і установ і вела цілістю програми. Виступ о. Григорія з гумористичними сміховинками присутні привітали довготриваючими оплесками. Крім того виступали ще Микола Рибак, від організації католицьких ветеранів, ред. Володимир Левенець, який закликав до тісної співпраці всіх українців в обличчі страшної нуклеарної трагедії в Україні, і о. парох Войтина.

Свячене розпочалося воскресною піснею „Христос Воскрес", о. парох поблагословив Божі дари, а дяки церкви Чесного Хреста проводили співом релігійних пісень, що їх співали усі вірні. Великодня імпреза закінчилася молитвою і піснею „Христос Воскрес" та закликом пароха молитися за жертви катастрофи на чорнобильскій нуклеарній електростанції.

Не зважаючи на багато інших імпрез в цьому дні, церковна заля була заповнена гостями, які вірять, що у любові і єдності українська громада може доконати великих діл.

ПІДПИСАНА СОВЄТСЬКО-ЯПОНСЬКА угода, яка передбачає створення в Москві японського культурного центра, розширення культурних зв'язків між Совєтським Союзом і Японією, надання можливості японському амбасадорові в Москві і совєтському амбасадорові в Токіо виступати на телевізії у відповідних країнах. Цю угоду підписали у п'ятницю, 30-го травня, міністер закордонних справ СССР Едуард Шеварднадзе і міністер закордонних справ Японії Сінтаро Абе, який прибув до Москви. Однак візита С. Абе в Москву не обмежується підписанням культурної угоди з СССР. Японський міністер плянує також підняти питання про повернення Японії чотирьох островів, окупованих Совєтським Союзом зразу ж після закінчення Другої світової війни.

31-ша Конвенція...

(Закінчення зі стор. 1)

Миколою Бобечком. Голосування і обрахування відбувала за допомогою машин, як і під час двох попередніх конвенцій. У виборах голосувало 361 з усіх 363 делеґатів.

Після виборів звітували: М. Кульчицька за Комісію скарг і просьб, виасиґновуючи загальну суму 51,000 дол. у формі дотацій на різні українські організації, програми і проєкти; Р. Гарас за Секретарську комісію, проф. Б. Гнатюк за Резолюційну комісію, а запропоновані сім основних резолюцій відчитав у двох мовах ред. Зенон Снилик; І. Скочиляс за Фінансову комісію.

Після проголошення вислідів виборів д-р І. Флис подякував делеґатам в імені цілої Екзекутиви за перевибір. Заприсяження Головного Уряду перевів почесний член Голового Уряду інж. Степан Куропась. Як згадано, мґр І. Геврик запропонував, а делеґати апробували, А Гарас і проф. Б. Гнатюка на почесних членів Головного Уряду.

Серед кількох внесків того дня, Конвенція, на пропозицію адв. Н. Олесницького, дала право Екзекутиві інкорпорувати Комітет Оборони Української Спадщини.

Признання Президії Конвенції в імені делеґатів висловив Богдан Ясінський.

Многоліттєвієм, молитвою, що її провів о. С. Біляк, та відспіванням національного гимну, Ще не вмерла Україна" закінчено цю 31-шу Конвенцію УНСоюзу.

На Конвенцію наспів ряд писемних привітів, а особисто її вітали, між іншими, голова УБС Іван Олексин і голова СУК „Провидіння" о. Мартин Конован.

Цілий перебіг Конвенції був записаний на магнітофонну стрічку і на відеотейп, а численні фраґменти її фільмував Ярослав Кулинич. Делеґати втішалися кожноденною доставою „Свободи" літаком, а у п'ятницю ще й „Українським Тижневиком".

Учителям і шкільним адміністраторам

Дні української учительської конвенції наближаються і ми звертаємось до всіх професійний учителів і шкільних адміністраторів міста Філядельфії і околиць з наступним:

1. Якнайскорше зареєструватись, щоб не комплікувати організаційних заходів в останній хвилині;
2. Приходити на сходини Конвенційного комітету з ціллю допомогти перед і під час Конвенції;
3. Взяти на себе відповідальність господарів для гостей з Канади і віддалених частин Америки;
4. Поінформувати і заохотити інших до участи;
5. Вислати ще перед кінцем травня чек на 35 дол., як реєстраційне, яке включає кошти бенкету. Чек виставляти на Ukrainian Teachers Convention, Attn.:Z. Kwit і висилати на таку адресу: Shevchenko Educational Forum (Attn. Z. Kwit) 700 Cedar Rd., Abbington Township, Philadelphia, Pa , 19111.

За додатковими інформаціями слід дзвонити на числа телефона (215) 769-0889, або (215) 833-2547 вечером.

Як господарі зробім цю конвенцію якнайкращою і найуспішнішою.

З. Квіт

Успіхи нашої молоді

Марійка Федів

Мабуть нема нині в З'єднаних Стейтах Америки ніоднієї ділянки науки, культури чи мистецтва, в якій не працювали б українські професіоналісти. І з кожним роком кількість їх збільшується.

Недавно закінчила вищі студії і отримала диплом доктора медицини в ділянці очних недуг Марійка Федів. Вона градуювала 18-го травня зі школи Пенсильванійського коледжу оптометрії. М. Федів закінчила академію св. Василія, Темпл університет і Ля Саль університет. В цьому ж університеті вона зробила маґістерку з промислової адміністрації.

Марійка є дочкою Гільди і Михайла Федевих, які мешкають у Філядельфії.

Родичі, друзі та знайомі щиро поздоровили молоду українську професіоналістку з закінченням студій.

Н. Н.

За спокій душі Незабутнього нашого Вуйка Ґенка, Дорогого Приятеля нашої родини

бл. п.

ЕВГЕНА ЛЮДКЕВИЧА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ ЛІТУРГІЇ та ПАНАХИДИ

в суботу, 7-го червня 1986 р.
в церквах:
св. Родини в Вест Айсліп, Л. Ай.;
Христа Царя в Бостон, Масс.

ЛІДА І ОЛЕСЬ ПЯСЕЦЬКІ з дітьми
ОКСАНА І ПЕТРО ПЯСЕЦЬКІ з дітьми

Українське Лікарське Товариство Відділ Нової Англії

з жалем повідомляє,
що 20 о травня 1986 року відійшов від нас

бл. п. д-р мед.

ЄФИМ ВЕРЕМЧУК

(1916-1986)

Родині Покійного висловлюємо щире співчуття.

УПРАВА

З глибоким смутком повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 23-го травня 1986 року трагічно згинув у Маямі Біч, Фльорида

бл. п.

РОМАН ГОЛОД

мґр прав й інж. технік будови електрівень, народж. 1914 р. в Стрию, мешканець Чикаґо, член катед. парафії св. Николая, 106 Відд. св. Николая та українських громадських організацій. В Арґентині б. голова „Просвіти" та предсідник централі Українських Організацій — в Буенос Айрес, куди еміґрував після війни.

ПОХОРОНИ відбулися дня 27-го травня 1986 р. з похоронного заведення П. Каппи до катедри св. Николая, а відтак на цвинтар св. Николая в Парк Ридж — Чикаґо.

Залишив у глибокому жалю:
брата — БОГДАНА з дружиною КАРМЕН та дітьми в Чикаґо
брата — ОСТАПА з родиною в Буеное Айрес
і дальшу Родину в Україні

Замість квітів просимо складати на Український Національний Музей в Чикаґо.

Ділимося сумною вісткою, що дня 9-го травня 1986 р. на 78-му році життя відійшов у Вічність по короткій, а тяжкій недузі, наш Найдорожчий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДО І БРАТ

бл. п. мґр права

СВЯТОСЛАВ ХАМІВ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 13-го травня 1986 р. з похоронного заведення Музика і Син до храму св. Миколая, а відтак на цвинтар.

У глибокому смутку:
ІВАННА — дружина
РОКСОЛЯНА — дочка з чоловіком
РЕНАТА І АНДРЕЯ — внуки
МАРІЯН — брат з родиною
Родина в Польщі
ЕВГЕНІЯ БЄЛА з родиною

ПОДЯКА

Наша щира подяка Всечеснішому о. Шагалі за похоронні відправи та відпроваджено Покійного на місце Вічного Спочинку, похоронному заведенню Музика і Син за солідне переведення похоронів. Щира подяка всім, хто зложив пожертви на Служби Божі, добродійні цілі, квіти та вислови співчуття.

Всім щире спасибі.

ІВАННА ХАМІВ — дружина з родиною

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

на **ПАТРІЯРШИЙ ФОНД** зложили:

II-86

Збірка в Боффало, Н. Й. (перша рата), переслав Василь Макух.
зложили:
245.00 дол. збірна
по 100.00 дол. 159-ий Відділ Провидіння, Оксана Бережницька, Михайло Депутат, Ірина Лаврівська,
по 25.00 дол. Анастазія Ільківська, Дмитро Ільківський, Михайло Ільківський, Михайло Куриляк, Василь Макух,
20.00 дол. Бог. Топольницька,

Листа ч. 1921 — Коляда в Бостоні, МА — зібрав і переслав Степан Сідлярчук.
зложили:
по 20.00 дол. д-р Ярослав Рожанковський, Степан Сідлярчук, Михайло Носаль, Яків Щегрин, Дмитро Хромяк,
по 10.00 дол. д-р Роман і Наталія Миколаєвич, д-р Іван Дідюк, Роман Толубяк, Теофіля Музика, мгр Орест Щудлюк,
по 10.00 дол. Григорій Чорній, Іван Кецпур, Іван Станчак, Ярослав Чайківський, інж. Петро Ґрунт, Микола Рогач, Роман і Ольга Федорів, Богдан Кавчак, Іван Барицький,
по 5.00 дол. Адріян і Ліда Стецик, Василь Ворона, Михайло Франківський, Йосиф Шимонович, Роман Дашавець, Богдан Смолинський, Дмитро Мельник, Володимир Гетьманський, Петро Николишин, о. д. Богдан Тарнавський, Анна Баран, Марія Мацькевич,

Листи ч. А, Б, Г, Г. — Українське Патріярхальне Товариство, Відділ Кергонксон, Н. Й. — переслав Степан Яць,
листа ч. 2043 А — колядував Степан Яць,
зложили:
30.00 дол. Катерина Мисько,
25.00 дол. Степан Олесків,
по 20.00 дол. Микола Палюк, Володимир Дутка, Дарія Хухра,
15.00 дол. О.К. Гуменний,
по 10.00 дол. Іван Борис, Юліян Філь, Віктор і Ева Новицькі, Теодор Восюта, Онуфрій Литвин, О.Без/нечітке/, Іван Чорний, Данило і Г. Слободян, З. і О. Савчук, Володимир Тутка, Зеновій Ковальський, родина Досяк, Ярослав Лесів, М. Рубич, О. і М. Бодчак, Слобода, Турчин, Степан Орловський,
по 5.00 дол. Іван Хемій, О.В. Місак, С. К. Яць, Ізидор Кармелюк, Михайло і Магд. Оршуляк, . Лаврук, Володимир Цяпа, Марія Кейд, А. Бущак, С. Петричка, Д.С.Шпак,

листа ч. 2043 Б
зложив
10.00 дол. Іван Паращук,

листа ч. 2043 Г — колядувала Мирослава Кондра,
зложили
50.00 дол. Володимир Квас,
15.00 дол. Галина Хамула,
по 10.00 дол. Павло Лонкевич, Андрій Лесів, М. і Б. Кондра,
по 10.00 дол. М. Рубич, Др. Мороз, Р. Чучкевич, І.О.Денисенко, Петро Яців, д-р Б. Бабій, В. Л. Ціханський,
по 5.00 дол. Гошовська, Л. Потічна, Т. Шмотолоха

листа ч. 2043 Г — колядував Степан Яць,
зложили
по 25.00 дол. д-р М. Крижановський, Е. і М. Сміщкевич,
20.00 дол. О. і Р. Равлюк,
по 10.00 дол. Яр. Л. Харчишин, І. і Т. Кульчицькі, М.Д.Голія, Олег Волянський, Роман Барановський,

500.00 дол. — д-р Йено Себес (у пам'ять бл. п. Христини Кіз),
120.00 дол. Володимир Дебайло,
по 100.00 дол. Василь і Марія Палідвор, Александра Флорчук, д-р Олег Снилик, о. Володимир Андрушків,
по 50.00 дол. Марія Гіщинська, Теодор і Марія Ґелемей, Богдан Саврас; Володимир Островський, Роман Левицький, Василь Садівник,
по 30.00 дол. Микола і Володимира Кавка (замість квітів на могилу бл. п. д-ра Богдана Лончини і редактора Антона Драгана), Анна Варчак (у пам'ять бл. п. Патріярха Йосифа),
20.00 дол. Петро, Михайло і Галя і їх син Володимир Стефанів і родина;
15.00 дол. Степан Мандзик,
по 10.00 дол. Ольга Демчук, Олена Гілар,
5.00 дол. Марія Піпа,

На радіопрограму „Голос Української Діяспори" зложили:
35.00 дол. Люба Онуферко з родиною у пам'ять братової бл.п. Тамари Дольницької,
25.00 дол. Анна Мелько,
15.00 дол. Марія Білозор,

Коляда 1986-8, Філядельфія і околиця (3-та частина)
листа ч. 0003 — колядувала Катя Рудницька,
зложили:
по 50.00 дол. д-р Леонід Рудницький, д-р Роман Дикий,
40.00 дол. д-р Ярослав Яримович,
25.00 дол. М.М.Касіян,
по 20.00 дол. Я. Заліцький, Б. Одежинський, Володимир Яримович о. д-р Іван Біланич, Сидір Новаківський, д-р Александер Клюфас,
15.00 дол. Ґардецький, Адріян і Галя Клос,
10.00 дол. П. Гурський,

Поштою переслали на Коляду в лютім 1986:
30.00 дол. д-р Володимир і Віра Кліш,
по 25.00 дол. Каролина Конрад, Богдан Стефанишин ,
по 20.00 дол. Вілліям і Анна Найдан, Іван і Анна Дзівак, Александер і Ольга Левицькі,
по 10.00 дол. Іван і Катерина Крих, Павло і Марія Олшовецькі,
5.00 дол. Іван Куриляк,

Українське Патріярхальне Товариство — Відділ: Елізабет, Н.Дж. — збірка під час панахиди за душу бл. п. Пилипа Шперуна, бувшого члена Патріярхального Т-ва. Переслав Едвард Мельничук.
зложили:
по20.00 дол. Е. Леськів, Андрій і Евгенія Товт, Володимир і Катруся Березяк, Бересяк-Тот,
по 10.00 дол. Едвард Мельничук, Михайло Іванців, Іван Полянський, Антон Пісчак, Семен Каша, Омелян Войтечко, Марія Войтечко, Соня Манько, Стефанія Плоскіна,

Збірка в пам'ять бл. п. Анни Заяць в Боффало, Н. Й. — переслав Василь Макух,
зложили:
по 100.00 дол. Оксана Бережницька, Роман і Люба Цьолки,
50.00 дол. Стефанія Хома з родиною,
по 30.00 дол. д-р Ярослав і Ксеня Данилишин, Анна Заяць, Орест і Пола Цьолко,
по 25.00 дол. Марта Перейма, інж. Богдан і Марія Пашковські, Корнель і Малина Дзюби, інж. Евген і Марія Турянські, інж Олександер і Анна Пришляки, інж. Сидір і Марія Тимяки,
по 25.00 дол. інж. Роман Вергун,
по 20.00 дол. Маріян і Ярослава Борачок, Мирослава Райца з родиною, Юліян і Ірина Коссовські, д-р Семен і Ірина Дорощаки, Маркіян і Ліда Стасюки, д-р Михайло і д-р Уляна Лози, д-р Теодор і д-р Олександра Праваки, Любомир і Софія Головаті, Степан і Слава Шишки, Ґена Йона, д-р Мирослав Перейма, Ярослав Гулик, інж. Богдан і Христина Шипиляві, Іван і Марія Іскало,
15.00 дол. д-р Андрій Дякун з родиною,
по 10.00 дол. Дмитро і Марія Дранка, Степан і Ярослава Малюци, Іван і Анна Кордупель, Ричард і Діяна Хутко, Василь і Марта Сивенькі, Петро і Анна Поліщуки, Михайло Мохнач, Зенон і Марія Бодиарські, Іван і Оксана Качмарик,

Листа ч. 2029 — збірка в Маямі Біч, Фла. — зібрав Франко Гурин,
зложили:
по 25.00 дол. Франко Гурин; Е. Д. Жарська, М. Курман,
по 20.00 дол. Віктор Роговський, Осип Сохор, А. Маринюк, Т. Гарасим, Михайло і Ольга Ковальчуки,
15.00 дол. Дмитро Горощук,
по 10.00 дол. З. Питляр, Любомир Трач, Т. Вачишин, М. О. Бомах, Павло /нечітко/, Микола Ракуш, Омелян Татунчак, Роман Балабан, Ізидор Гнопко,
по 5.00 дол. Микола Козуб, Ілько Роговський, Ева Дідич, Богдан Дейчаківський,

Листи ч. 1806, 1980 і 1983 — Коляда Українського Патріярхального Товариства Відділ: Нюарк, Н. Дж., переслав редактор Василь Пасічняк,
листа ч. 1806 — колядував Василь Пасічняк,
зложили:
300.00 дол. д-р Зенон і Надя Матковський,
150,00 дол. д-р Теодозій і Любомира Крупа,
по 100.00 дол. Володимир і Катерина Воловодюк, Надя Мандрусяк,
по 50.00 дол. Григорій і Ірена Кузьма, д-р Володимир і Джойс Базюк, Василь і Дарія Пасічняк,
30.00 дол. Ярослав Марусин,
по 25.00 дол. Володимир і Наталка Чайковські, Никола і Софія Печачик,
по 20.00 дол. Володимир і Дарія Коблянські, д-р Ірена і Михайло Біленькі, Емілія Вох, Володимир і Люба Клачко,
по 15.00 дол. Роман і Аврелія Граб, Володар і Марта Лисько, Антін Біланич,
по 10.00 дол. о. Осип Панасюк, Володимир Козак, Богдан і Віра Шашкевич, Михайло і Станіслава Мацьків, Петро і Марія Галатий, Стефанія Богославець, Стефан Богославець, Михайло і Гелен Грицковян, Юрій Заяць,
5.00 дол. Роман Марусин,
4.00 дол. Іван Душкевич,

листа ч. 1980 — колядували: Микола Семанишин (Бунтон, Н. Дж.), Василь Пасічняк (Моріставн, Н. Дж.), Федір Луцишин (Ірвінгтон, Н.Дж.),
зложили:
по 100.00 дол. д-р Любомир Кузьмак, д-р Стефанія Гук, д-р Богдан Худьо, Н.Р. Кравчуки,
по 50.00 дол. Володимир Васічко, д-р Тарас Шегедин, Осип Сигда,
по 25.00 дол. Богдан Будний, д-р Степан Ворох,
20.00 Тадей Понось,

листа ч. 1983 — колядували: Микола Семанишин (Бунтон, Н.Дж.), Василь Пасічняк (Моріставн, Н.Дж.)
зложили:
по 50.00 дол. Лука і Галина Гураль, Ігор Кульчицький,
30.00 дол. Ольга Дячук,
по 25.00 дол. Григорій і Анастазія Чурпіта, Петро і Евгенія Зятик,
по 20.00 дол. Микола Семанишин, Маріян Волуйчик, Володимир Кіцак,
по 10.00 дол. Михайло і Марія Гошовські, Василь Осадчук, Михайло і Павлина Савка, Степан Косоноцький, Павло Івашко, Іван Марусин, Дмитро Кіцак, Ярослав Бердей, Іван Івашко, Микола Бура,

Збірка на листу ч. 1947 — в Йонкерс, Н. Й. — зібрав і переслав Роман Король
зложили:
по 50.00 дол. Василь і Стефанія Тимочко, Микола і Олександра Крумшин,
30.00 дол. Лев і Олена Кокодинський,
по 25.00 дол. Стефан і Ольга Женецький, Анна Качмарська, Роман і Марія Бочковський,

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку. IRS No. 23-74380645

Всі чеки просимо виставляти на

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу

7911 Whitewood Rd. • Philadelphia, Pa 19117

„На горах..."

(Закінчення зі стор. 2)

Арешти 65-го року не загальмували, а прискорили сучасне Українське Відродження". (кінець цитати).

Чи Морозове пророцтво справдилось за оці останні 15 років після його заяви? Нам невідомо. Знаємо лише, що боротьба не кінчилась і що вакуум про який він говорив дійсно не виглядає можливим. На жаль, жахливим прикладом цього є вибух атомової станції у Чорнобилі, яка показала нам, що цілковиту ізоляцію тепер ніде на світі неможливо утримати. При нагоді приєднуємо тут і наші голоси до тих українців, які уже моляться за жертви цієї катастрофи.

Поруч ідеї Українського Відродження, духового і фізичного, я мрію, щоб наша культура нарешті дійсно вийшла на світову арену, щоб світ пізнав нас не тільки в окремих випадках, а в повноті наших змагань. Для цього дуже важливо поставити міцно обґрунтовану, позитивну картину своєї культури перед світом, як це зробив для нас Дейвид Сондерс у його англомовній книжці, що дістала тут нагороду поруч із моєю, „The Ukrainian Impact on Russian Culture 1750-1850".

Дуже корисні для цього поширення такі душевні і матеріяльні засоби як, наприклад, оцей Фонд Антоновичів, що заохочує і нагороджує людей за їхні творчі змагання. Ваш Фонд викликає в мені надію, що з нашого провалля між московським фашизмом і комунізмом виросте могутнє, мовляв Сковорода „древо жизні". Ну, а як уже дозволити своїй уяві повну волю мріяти, то признаюсь, що в умовах коли всі країни витрачають мільярди на озброєння і самознищення, хочеться бачити щоб з вашого фонду може виріс якийсь міжнародний, загальнолюдський, гуманітарний фонд під назвою „Відродження", яким можуть усі таланти і охочі творчо позмагатися в усіх галузях життя.

Останнє слово віддаю одному з своїх улюблених поетів Павлові Тичині, авторові поеми про відродження „Сковорода", епілог якої передрукований в останньому розділі моєї тут нагородженої книжки під назвою „Дияболічна необхідність смерти і Божественний виняток відродження". Цитую:

На горах в далекім краю
я бачу країну свою —
там вітер нам бурю несе!
Там буря нам бурю несе!
хай жертви, і кпини і сміх —
зійти б до верхівлів отих —
туди хай нас буря несе.
Будь славна, природо, за все.

Це та природа, що дала людині можливість вибору проти смерти. Цей вибір — відродження, якщо людина має талант і силу його здійснити: „дійти до верхівлів отих".

Мені хочеться слідом за Тичиною на схилі моїх літ закликати українську молодь попри всі труднощі дійти до „верхівлів" культури і духа.

Трагічна...

(Закінчення зі стор. 2)

культурної людини і для вартости громади.

Очевидно, поважним суперником книжки став сьогодні телевізор. Поважним ворогом книжки є типове для американських відносин перевантаження працею, витрата часу на комунікацію, перевтома, взагалі „брак часу". Але аж надто часто ця обставина є тільки викрутом, щоб виправдати себе, чому люди не купують і не читають книжок. Бо ось, наприклад, типове також для американця є масове читання книжок у підземках, автобусах, поїздах, при всяких нагодах, коли тільки можна читати.

Наші діти попадають під вплив товаришів, які їм імпонують, а добрі батьки мусять подбати, щоб бодай одним із тих товаришів була книжка. Спільні переживання, обговорення заслуханого, причинитися до здорової родинної атмосфери, споминів із дитинства, які так сильно впливають на розвиток вартісної і душею багатої людини. Українська книжка мусить знайти дорогу до кожної нашої родини, бо книжки — це вірні приятелі батьків і дітей. Треба розбуджувати зацікавлення і любов до книжки від дитинства й молодого віку. Визначну ролю і обов'язок у тій справі виконують батьки, особливо матері. Добра книжка допомагає нам відповідно виховувати дитину. Наші казки й оповідання залишаються в пам'яті дитини на довгі роки. Книжка провадить дитину протягом цілого життя. Вона з неї молиться, вчиться, розважається, а потім формує свій світогляд і відношення до різних явищ суспільного життя. Отож треба завчасу виховувати в дітей мистецький смак і належну критичну оцінку, щоб з безлічі книжок зуміли вони вибрати найкращі, змістовно цінні й виховні. Час від часу треба дітей похвалити й заохочувати читати постійно, щоб це перейшло в них у звичку, яка буде зростати, залежно від дальшої нашої опіки. Коли дитина піде вже до чужої школи, то чужа книжка буде для неї менше цікавою і труднішою до читання.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Київське „Динамо" — учасник чемпіонату світу

Згідно з надзвичайним рішенням Федерації футболу СССР на цьогорічних світових першостях цього спроту, що проходитимуть в Мехіко, зобов'язали Київський клюб „Динамо", який нещодавно здобув чашу Европи, репрезентувати Совєтський Союз.

Це драстичне рішення футбольних політруків запало після серії неудач оригінальної збірної, що її досі очолював тренер з Білорусії Е. Малофеєв.

У приготувальній до світового чемпіонату серії товариських змагань зліпок збірників різних національностей під проводом Малофеєва не здобув ні одної перемоги. В окремих міжнародних зустрічах, що відбулися в СССР, особливо в столиці Ґрузії Тбілісі, грузини відкрито симпатизували із збірною Англії, яка і перемогли футболістів СССР вислідом 1:0. Навряд, чи українські футболісти з Києва на чолі зі своїм тренером Валерієм Лобановським, якого призначили на місце Малофеєва, захочуть докладати багато зусиль для здобуття чашу світі, адже вони позбавлені свого права репрезентувати свою батьківщину Україну, так, як його мають, наприклад, північні ірляндці, шотляндці та недавні кольонії Марокко і Альжир.

Отже, 2-го червня ц.р., футбольні невільники в складі 12-ти українських футболістів з Києва, двох з Дніпропетровська і ще кількох з інших клюбів СССР, в місті Ірапуато в Мехіко розпічнуть свої виступи проти збірної Мадярщини. 5-го червня в місті Леон вони виступлять проти збірної Франції і 9-го червня ц.р. знову в Ірапуато проти репрезентації Канади. Для того щоб увійти до 1/8 фіналу, учасникам ігор поодиноких підгруп треба здобути перші два місця.

47-річний Валерій Лобановський вже втретє призначений очолювати збірну СССР. Раніше він був керівником в 1975-1976 та в 1982-1983 роках. Під його проводом футболісти СССР здобули 15 перемог, 7 ремісів і зазнали п'ять поразок. Одначе під його проводом футболісти не здобули бажаного політруками успіху для Совєтського Союзу тому його двократно скидали з цієї позиції. Історія, мабуть, повротиться і цим разом. Адже невільники-футболісти ніколи не зможуть дорівняти футболістам вільних країн, які, виїжджаючи в інші країни світу, залишаються вільними і безжурними людьми, за якими ніхто не слідкує та яким у випадку неуспіху не загрожують догани влади чи втрати життєвих засобів.

Отже, на цьогорічному світовому чемпіонаті футболу на чолі з українським тренером В. Лобановським змагатимуться такі українські футболісти: Чанов — воротар, Дем'яненко, Яремчук, Рац, (обидва закарпатці), Яковенко, Блохін, Євтушенко, Баль, Балтача, Бєланів, Заварів, Безсонів, Литовченко і Протасів (обидва з Дніпропетровська).

УСТ „Черник" Дітройт гостив автора О. Скоценя

18-го квітня ц.р., заходом Управи УСТ „Черник", відбувся у Дітройті авторський вечір-зустріч з нашим відомим, европейської кляси колишнім футболістом, а тепер автором книжки споминів „З футболом у світ" з нагоди її появи.

Цю чисельну зустріч звеличали своєю несподіваною, але такою милою присутністю гості з сусіднього Чикаґо — спортово-громадський діяч та меценат д-р А. Хрептовський та колиш. близький співробітник автора, а тепер власник та керівник радіопрограми і акредитований спортовий кореспондент Р. Дубляниця та старший син Олександра Володимир Скоцень.

Коротку офіційну програму вечора, яку відкриє голова УСТ „Черник", Х. Шалай, почав гість з Чикаґо Р. Дубляниця, словом-привітом та закінчив закликом до присутніх практично піддержати думку дітройців про перевидання книжки А. Скоценя англійською мовою та активно включитися до збирання фондів на цю ціль, яку вже заініційовано в Чикаґо. Після цього З. Брездень поділився з присутніми спогадами про автора зі спільних юнацьких років у Львові.

Слідував виступ О. Скоценя, який, в першу чергу, подякував членам громади Дітройту, що так жертвенно відгукнулися на заклик УСЦАК — Схід і склали найбільшу суму між усіми осередками на фонд видання його книжки. Далі автор поділився деякими своїми цікавими переживаннями на шляху своєї блискучої футбольної кар'єри. Особливою приємністю для автора було особисто вручити свою книжку з авторським підписом жертводавцям, що склали 50-ть або більше долярів, якими є: Т. Гайда, І. Домінко, д-р Я. Савка, І. Сливка, ред. П. Рогатинський, Копитко Міт Маркет, Я. Дужий, С. Феденко, А. Дяків, інж. Е. Михалович, інж. д-р Л. Коцур, І. Чипчар і М. І. Петруша. Після того присутні мали нагоду набути цю непересічну книжку з авторським підписом. Книжка „З футболом у світ" вже втішається широкою популярністю серед нашої спільноти, доказом чого є факт, що тираж вже майже вичерпаний. В Дітройті ще залишилося кілька примірників, які можна набути у кредитівці „Самопоміч".

При перекусці, яку приготовили пані — О. Шалай, Л. Мазяк і К. Кізима, та у тепло-дружній атмосфері гості ще довго забавлялися, дискутували щодо доцільности перевидати книжку „З футболом у світ" англійською мовою.

В.К.

УСО „Тризуб" - „Даз-Експо" С.К. 12:0

Цей рекордовий вислід здобула перша дружина „Тризуба" в неділю, 11-го травня ц.р. Цією погромною перемогою „Тризуб" остаточно запевнив собі третій з черги чемпіонат 1-ої Дивізії Пенсильванійської Ліги копаного м'яча. В перший 20-ти хвилинах гра проголила рівнорядно, коли в цьому часі Санторе врешті відкрив конго голів 1:0. Цей же змагун в 26-ій хвилині підніс вислід до 2:0. Все таки суперники ще кількакратно зуміли провести швидкі контратаки, але без успіху. Ще до перерви Санторе втретє в цій зустрічі і А. Зілько встановили вислід 4:0. Після перерви гості заломилися, і наш напад засипав їх зливою голів, які здобули А. Зілько 4, Фріят, Сесак, МкАлістер і Оскар.

У передзмагу резерва „Тризуба" перемогла резерву гостей вислідом 1:0.

(як)

У Тисячоліття Хрищення України - 1,000-доляровий бенкет

Вислідом інтенсивних приготувань до відзначення Тисячоліття Християнства в Україні, в системі Гарвардського Проєкту, запляновавий тисячодоляровий бенкет відбувся 20-го квітня ц.р.

Урочисту програму відкрив голова Комітету Тисячоліття Хрищення Ярослав Дужий. Він привітав гостей, парохів всіх церков округи, священиків, Сестер Василіянок та жертвенних громадян. У короткому вступному слові він згадав про надходячі ювілейні дні й про обов'язки, які накладає цей ювілей на українську вільну суспільність супроти України. З великою радістю подав звідомлення про успішну працю Комітету ТХРУ і покликав до слова о. крилошанина Йосифа Шарого, пароха церкви св. Івана Хрестителя та епархіяльного духовного дорадника Комітету, для представлення достойного гостя з Европи, єпископа для українців у Франції Михайла Гринчишина, ЧСІ, голову Світового Комітету Тисячоліття Хрищення.

Промова Владики Михайла була джерельна, наукова, побудована на історичному тлі. Релігія, що прийшла в Україну, збагатила культурно народ своїми новими ідеями і почала домінувати над попередньою поганською добою. Єпископ, прекрасний промовець, коректний у трактуванні історичних подій, строгий супроти себе самого, без зайвої риторики передав з історичною докладністю картину змін у духовному житті, що заіснували із прийняттям християнства. Гаряче закликав підтримати ініціятиву Гарвардського Проєкту і при кінці додав: „Треба нам відкопати національні скарби. Бо закопані скарби стають власністю тих, хто їх відкопає."

На жаль, другий доповідач Едвард Люїс Кінан, колишній декан і професор історії Гарвардського університету, із-за своєї хвороби не приїхав. Телефоном передане привітання і доповідь прочитала Оля Дужа-Гвелен, яке присутні з великою увагою вислухали. Він висловив щире признання українській спільноті, що вона здобулася на таке імпозантне культурне досягнення, яке буде твердо записане в історії Гарвардського університету і одночасно в історії українського поселення в Америці, бо українські студії кидають світло і на історію та культуру суміжних країн і народів Східньої Европи. „Це все завдячуємо, у першу чергу, вашій безприкладній в історії американської філантропії громадській жертвенности на науку."

Отець ігумен Бернард Панчук, ЧСВВ, парох церкви Непорочного Зачаття П.Д.М., прочитав молитву, в якій просив Всевишнього, щоб допоміг запланований Гарвардський Проєкт щасливо довести до кінця. Потім разом з Єпископом поблагословили вечерю, до якої засіли жертводавці.

Після вечері в гарній дружній атмосфері голова Комітету покликав мене, щоб представити наступного промовця, достойного гостя з Гарварду, професора Ігоря Шевченка, тепер директора УНІГУ. Проф. І. Шевченко, візантолог Гарвардського унуіверситету, був часто відряджуваний у наукові поїздки у Великобританію, до Відня, Австрія, та до інших наукових осередків світового значення. Він — автор багатьох цінних праць з візантології та украінксько історії давніх часів. В його 60-ліття в сьомому томі Українських Гарвардських Студій, вміщено дружню присвяту професорів та студентів під заголовком „Океанос". Цей мій огляд про науковий шлях проф. І. Шевченка, Комітет розішле окремо до преси для публікації.

Проф. Шевченко у своєму слові подав вичерпне звідомлення про дію Гарвардського Проєкту. Головним завданням українського тисячоліття він уважає працю над факсіміле корпусу творів, їх перекладами із давньої української мови на сучасну українську та переклади на англійську мову, а деякі літературні та історичні пам'ятки перекладатимутся на інші мови. Для цього організуєтся цілий ряд учених, знавців свого діла, а також і публіцистичний персонал для видання. Вже багато дечого наладнано, але багато праць є ще тілки в плянах. Із великим задоволенням згадав він, що вже надходить допомога, і склав подяку дітройтській громаді, що так щиро і щедро допомагає в реалізації історичного Гарвардського Проєкту.

Від незвичайно глибоких та поважних тем розрадував присутніх іншим жанром Василь Барнич, який прочитав гумористичний фейлетон Гриця Зозулі (Ека — Едварда Козака), в якому публіка побачила фотографічну відбитку нашого побутового життя, яке прекрасно вміє характеризувати майстер сатири Еко.

Після цього д-р Павло Джуль, голова Метрополітального Комітету ТХРУ зайняв у кінцевому слові становище до відзначуваного тисячоліття. Він наголосив історичне неподільне право тільки єдиної України до відзначування Тисячоліття Хрищення. Україна не буде з тим правом ділитися ні з ким іншим, бо це тільки єдине право, інтеґральне право українського народу, за що прелеґент одержав повне признання зібраної громади.

В програмі наступила незвичайно чутлива хвилина. На доказ вдячности за заслуги довголітньої праці в користь Українознавчих Студій при Гарвардському університеті — Централя ФКУ і дирекція УНІГУ видали грамоту подяки колишньому членові контрольного органу, а тепер членові Головної Управи ФКУ — Олі Дужій. Проф. І. Шевченко вручив цю грамоту вдячности, разом з теплими словами про Ольгу Дужу, тепер організаційну референтку місцевого Комітету.

Голова Комітету в заключному слові подякував всім промовцям небуденної імпрези, а мистцеві Іванові Яціву за прекрасне виконання запрошень і програмок, виготовлених для цього незабутнього історичного вечора. Окремо згадав осіб, які покрили кошти, пов'язані з подорожами, прийняттям, друком повідомлень, висилкою запрошень та всіми іншими видатками, що тим самим ніяк не будуть обтяжені фонди призначені на Гарвардський Проєкт, які вповні будуть передані (по своєму призначенні) жертводавцями. Всі прізвища, які згадав голова, будуть опубліковані в пресі.

Приготування до цієї імпрези попередили підготовчі праці зорганізованого Комітету Тисячоліття Хрищення України. Кожна велика справа вимагає пильного вкладу, так було і тут. Велика ціль потребувала великої ідейної наснаги і любови до свого діла. Вклад праці Комітету досягнув свою ціль, а тоді запросив достойних гостей, щоб цю подію гідно відзначити. До Дітройту приїхали знатні гості, яких представлено зібраним, за яким залишиться назавжди назва „тисячники". Їхні імена були оголошені у святковій програмі. В цьому змагу в процесі гідного відзначення Тисячоліття Хрищення віднайдено дорогу до багатьох приклонників подій в історії України. Спільним зусиллям людей досягнуто багато. Дітройт може бути гордим, що має у себе таких людей і тим самим дає приклад.

Програму попередив, за давнім традиційним звичаєм, гостинний обід у домі родини Дужих — для Владики Михайла Гринчишина та проф. Ігоря Шевченка, під час якого достойні гості провели приємну розмову.

Після того відбулася зустріч з пресою в малій залі клюбу. Деякі пресові органи вмістили вже перед тим повідомлення про тисячодоляровий бенкет, а деякі провели інтерв'ю, яке появилося в часописах вже після бенкету. Обидва великі щоденники і всі інші місцеві газети великими літерами називали „Україну", „українців" і „Тисячоліття Хрищення". Розмови з пресою проводив голова комітету, великою допомогою були о. парох ігумен Б. Панчук, Синтія Вовк і Дарія Дужа. Очевидно всі члени Комітету брали участь у всіх пресових конференціях.

Ще довго перед початком заля бенкету заповнилася незвичайно культурною публікою, вирозумілою, свідомою свого обов'язку у світлі надходящих історичних подій, бо з прийняттям християнства забронзовувалася в Европі українська могутня княжа дрежава, гордість української історії.

Працювали всією родиною, а зокрема працьовита, як бджілка, організаційна референтка Ольга Дужа, разом, із своїм чоловіком Ярославом Дужим, а також з допомогою доньки, і двох синів, синової і зятя. Це клясичний приклад, що тільки спільним зусиллям не тільки громада, але також родина, можуть досягнути успіхів на громадському полі. Не можна оминути тут і членів Комітету ТХРУ, які акуратно відбували засідання, контактувалися з головою і взяті на себе зобов'язання виконували по своїй змозі. Вислідом цього була імпозантна імпреза, в якій взяла участь численна громада, заповняючи велику залю Українського Культурного Центру. Статистично звучить успіх так: 162 особи купили квитки по тисячі долярів, що принесло 25,000 долярів. Дехто дав більшу суму. На залі було понад 300 осіб.

Михайло Бажанський

Весна на Союзівці

Всі ми знаємо, що весна має особливий чар. Це час відродження природи. Але хоч це і відбувається споконвіку, кожного року весна приносить щось нового, несподіваного, чарівно-неповторного.

Цього року мені вдалося побувати на Союзівці якраз в самий розквіт весни, а до того ще і на Великдень. День випав свіжо-весняний, такий молодий, привабливий.

Вже при в'їзді на Союзівку нас зустріли чудові кущі бузку в самому розквіті, в усіх кольорах.

Біля церков багато авт — значить, багато вірних. Служби Божі відправляються урочисто. Діти і батьки самі виглядають, як весна, як писанки. І серце радіє, що цей куточок землі, на якому скупчилися українці, такий привабливий, привітний.

Після Служби Божої оглядаємо Союзівку. Скільки змін, скільки нового! Нова забудова для сеньйорів приваблює око. А там відновили будинки, а там місточок збудували. І все це робиться під дбайливим наглядом невтомного і працьовитого як бджілка управителя Союзівки Володимира Кваса.

Оце „Київ", „Львів", „Ужгород"... Ціла Україна! А навкруги поляни, галявини диких квітів—таких, як дома.

Тенісові площі, басейн, бібліотека—все, чого душа бажає.

А повітря!.. Повітря гірське, чисте, прозоре, краєвиди навкруги чудові.

Ідемо на великодній обід, приготований довголітнім і досвідченим головним кухарем Андрієм Лесівим і його помічниками.

Столи святочно прикрашені свіжими квітами, веселі гості займають місця. І хоч гостей прийшло багато більше, ніж зголосилося, адміністрація не була цим заскочена.

Управитель оселі В. Квас і його помічники вправно і привітно всіх обслуговували, а В. Квас особисто підходив до кожного стола і вітав присутніх.

Не дивно, що на Союзівку ідуть українці з усіх кінців Америки і Канади, щоб провести гарно час і зустрітися зі знайомими. Там дійсно гарно.

Людмила Гайдар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 8-го ЧЕРВНЯ 1986 р.

Сиракузи, Н. Й. Місячні збори Т-ва Українська Січ 39-го Відд., о год. 2-ій по пол. в малій залі УНДому. Порядок зборів: звіти Управи, плянування у приєднанні нових членів, звіти делеґатів 31-ої Конвенції УНС та внески й запити. Збирання членських вкладок: субота — від 5-8 год. веч., неділя — від 12-2 год. по пол. Проситься вирівняти членські вкладки та прибути на збори. — Управа.

НЕДІЛЯ, 6-го ЛИПНЯ 1986 р.

Парма, Огайо. Піврічні збори Б-ва св. Василія Великого 364 Відд. на Верховині при 7425 West Pleasant Valley Rd., Parma, Ohio. Звіт делеґата з 31-ої Конвенції УНС та Відділові справи. Проситься чл. прибути на 2-гу годину. За Управу - В. Бресдун.